

آیا ممکن است یک مسیحی نجات را از دست

بدهد؟

در ابتدا باید واژه “مسیحی” را تعریف کنیم. مسیحی به کسی نمی‌گویند که دعایی را گفته باشد یا به کلیسا می‌رود و یا حتی در یک خانواده‌ی مسیحی بزرگ شده باشد. البته هر یک از این موارد می‌تواند قسمتی از تجربه‌ی مسیحیت باشد اما این موارد باعث نمی‌شوند که یک فرد مسیحی شود. یک مسیحی فردی است که به طور کامل و بدون قید و شرط به عیسی مسیح به عنوان نجات‌دهنده توکل کرده و بنابراین روح القدس را دارا می‌باشد (یوحنا ۳:۱۶؛ اعمال ۱۶:۱۶؛ افسسیان ۲:۸-۹).

پس بر اساس این تعریف، آیا ممکن است یک مسیحی نجات را از دست بدهد؟ این سوال بسیار مهم است. شاید بهترین راه برای پاسخ به این پرسش این است که گفته‌ی کتاب مقدس را در مورد اینکه در “نجات” چه اتفاقی می‌افتد مورد بررسی قرار دهیم و اینکه از دست دادن نجات (بر اساس کتاب مقدس) مستلزم چیست نیز بررسی کنیم:

یک مسیحی، خلقت تازه‌ای است. “اگر کسی در مسیح باشد، خلقتی تازه است. چیزهای کهنه درگذشت؛ هان، همه چیز تازه شده است” (دوم قرنتیان ۵:۱۷). یک مسیحی تنها یک نسخه‌ی بهبودیافته از یک فرد نیست بلکه کاملاً یک خلقت جدید است. او “در مسیح” است. برای اینکه یک مسیحی نجات را از دست بدهد، این خلقت جدید و تازه باید نابود شود.

یک مسیحی آزاد شده است. “زیرا می‌دانید از شیوه‌ی زندگی باطلی که از پدرانان به ارث برده بودید، بازخرید شده‌اید، نه به چیزهای فانی چون سیم و زر، بلکه به خون گرانبهای مسیح، آن بره‌ی بی‌عیب و بی‌نقص” (اول پطرس ۱:۱۸-۱۹). واژه “آزاد شدن” یا “بازخرید شدن” یعنی خریدن و بهای چیزی را پرداخت کردن. ما به قیمت مرگ مسیح خریداری شده‌ایم. برای اینکه یک مسیحی نجات خود را از دست بدهد، خود خدا باید این فرایند خریدن کسی را که به قیمت خون پربهای مسیح بهای آن را پرداخته، فسخ کند.

یک مسیحی پارسا و عادل شده است. “پس چون از راه ایمان پارسا شمرده شده‌ایم، به واسطه‌ی خداوندمان عیسی مسیح از صلح با خدا برخورداریم” (رومیان ۵:۱). پارسا شمردن یعنی “اعلام کردن اینکه شخص عادل است.” همه کسانی که عیسی مسیح را به عنوان تنها نجات‌دهنده دریافت کرده‌اند، توسط خدا عادل و پارسا اعلام شده‌اند. برای اینکه یک مسیحی نجات خود را از دست بدهد، خدا باید زیر قول و حرف خودش بزند و آن چیزی را که بیشتر اعلام و آشکار کرده بود تصدیق نکند. کسانی که گناه تبرئه شده بودند می‌بایست دوباره محاکمه و گناهکار شناخته شوند. خدا باید حکمی را که از میز داوری الهی خود صادر کرده است فسخ کند.

به یک مسیحی قول زندگی ابدی داده شده است. “زیرا خدا جهان را آنقدر محبت کرد که پسر یگانه‌ی خود را داد تا هر که به او ایمان آورد هلاک نگردد، بلکه حیات جاویدان یابد” (یوحنا ۳:۱۶). حیات

جاودان قول زندگی همیشگی در بهشت با خداوند است. خدا قول داده است که "ایمان بیاورید و زندگی جاودانه پیدا کنید". برای اینکه یک مسیحی نجات خود را از دست بدهد، پس "زندگی ابدی" باید دوباره معنی شود. به یک مسیحی قول داده شده است که بطور ابدی زندگی کند. آیا ابدی به معنای "ابدی" نیست؟

یک مسیحی توسط خدا علامت گذاری و با روح القدس مُهر شده است. "و شما نیز در او جای گرفتید، آنگاه که پیام حقیقت، یعنی بشارتِ نجات خود را شنیدید؛ و در او نیز چون ایمان آوردید، با روح القدس موعود مُهر شدید، که بیعانهٔ میراث ماست برای تضمین رهایی آنان که از آن خدایند، تا جلال او ستوده شود" (افسیان ۱: ۱۳-۱۴). یک مسیحی در لحظه‌ای که ایمان می‌آورد، توسط روح القدس مُهر می‌شود که به‌عنوان بیعانه میراث آسمانی به او داد شده است. نتیجه‌ی نهایی این است که شکوه و جلال خدا ستایش می‌شود. برای اینکه یک مسیحی نجات خود را از دست بدهد، خدا باید این نشانه را پاک کند، روح خود را بازپس گیرد، بیعانه را فسخ کند، قول خود را بشکند، ضمانت را لغو کند، میراث را حفظ کند، از ستایش شدن صرف نظر کند و شکوه خودش را کاهش دهد.

به شخص مسیحی ضمانت جلال یافتن داده شده است. "پس هنگامی که ما را برگزید، ما را به نزد خود فراخواند؛ و چون به حضور او آمدیم، ما را «بی‌گناه» بحساب آورد و وعده داد که ما را در شکوه و جلال خود شریک سازد!" (رومیان ۸: ۳۰). بر اساس رومیان ۵: ۱، ما در همان لحظه‌ای که ایمان می‌آوریم پارسا شمرده می‌شویم. بر اساس رومیان ۸: ۳۰، جلال یافتن همراه با پارسا شمرده می‌آید. به همه‌ی کسانی که از طرف خدا پارسا شده‌اند، قول داده شده که جلال بیابند. این قول زمانی به سرانجام می‌رسد که ایمانداران در بهشت بدن‌های رستاخیز کرده و کامل و بی‌نقص خود را دریافت می‌کنند. اگر یک مسیحی می‌تواند نجات خود را از دست بدهد، پس رومیان ۸: ۳۰ اشتباه می‌کند، برای اینکه خدا دیگر نمی‌توانست جلال یافتن را برای همه‌ی کسانی که از قبل تعیین کرده، فرا خوانده و پارسا کرده بود، تضمین کند.

یک مسیحی نمی‌تواند نجات را از دست بدهد. اگر یک مسیحی می‌توانست نجات را از دست بدهد پس اکثر آن چیزهایی که کتاب مقدس گفته در هنگام دریافت مسیح بر ما واقع می‌شود، بی‌اعتبار است. نجات یک هدیه از طرف خداوند است و هدایای خداوند "برگشت‌ناپذیر" هستند (رومیان ۱۱: ۲۹). تولد دوباره یک مسیحی نمی‌تواند از او گرفته شود. آزاد شده دیگر نمی‌تواند دوباره اسیر باشد. زندگی ابدی نمی‌تواند موقتی باشد. خدا نمی‌تواند قول و پیمان خود را نقض کند. کتاب مقدس می‌گوید که خدا نمی‌تواند دروغ بگوید (تیتوس ۱: ۲).

دو اعتراض و مخالفت به این عقیده که یک مسیحی نمی‌تواند نجات خود را از دست بدهد، به این دو مسئله تجربی ارتباط دارد: (۱) در مورد مسیحیانی که یک زندگی بدون توبه و گناه‌آلود دارند چه می‌توان گفت؟ (۲) مسیحیانی که ایمان را رد می‌کنند و مسیح را منکر می‌شوند چه؟ مشکل اساسی در مورد این اعتراضات این فرض و عقیده است که اگر هر کسی خودش را "مسیحی" بنامد واقعاً دوباره متولد شده است. کتاب مقدس اعلام می‌کند که یک مسیحی واقعی به طور مستمر با گناه توبه نشده زندگی نمی‌کند (اول یوحنا ۳: ۶). کتاب مقدس همچنین به ما می‌گوید کسی که از ایمان خود باز می‌گردد در واقع ثابت می‌کند که هرگز یک ایماندار واقعی نبوده است (اول یوحنا ۲: ۱۹). او ممکن است فردی

مذهبی بوده باشد، خوب نقش بازی کرده باشد ولی هرگز با قدرت خداوند تولد دوباره پیدا نکرده است. “ایشان را نیز می‌توان از اعمالشان شناخت” (متی ۱۶:۷). کسانی را که خدا آزاد کرده به کسی تعلق دارند “که از مردگان برخیزانیده شد، تا برای خدا ثمر آورند.” (رومیان ۴:۷).

هیچ چیزی نمی‌تواند فرزند خدا را از عشق پدر جدا کند (رومیان ۸:۳۸-۳۹). هیچ چیزی نمی‌تواند یک مسیحی را از دست خدا بگیرد (یوحنا ۱۰:۲۸-۲۹). خداوند زندگی جاودانه را تضمین می‌کند و از نجاتی که به ما داده، حفاظت خواهد کرد. یک چوپان خوب بدنبال گوسفند گمشده می‌گردد و “وقتی آن را یافت با شادی بر دوش می‌گذارد، و به خانه می‌آید” (لوقا ۱۵:۵-۶). بره پیدا شده است و چوپان با شادی بار را به دوش می‌کشد؛ خداوند مسئولیت کامل رساندن صحیح و سالم شخص گمشده به خانه را قبول می‌کند.

یهودا ۲۴-۲۵ تاکید بیشتری در مورد خوبی و وفاداری نجات‌دهنده‌ی ما دارد: “پر او که قادر است شما را از لغزش محفوظ نگاه دارد و در حضور پرجلال خویش بی‌عیب و آکنده از شادی عظیم حاضر سازد، بر آن خدای یکتا و نجات‌دهنده‌ی ما، به واسطه‌ی عیسی مسیح، خداوند ما، از ازل، حال، و تا ابد، جلال و شکوه و توانایی و قدرت باد! آمین.”